

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1248. Usque Ad Annum 1276

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1765

VD18 90118243

§.1. Recessus Arsenii Nicephori Patriarchæ Constantinopolitani.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66255](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66255)

HISTORIÆ
ECCLESIASTICÆ
LIBER LXXXV.

ALEXANDER IV. TUM URBANUS IV.
POSTEA CLEMENS IV. SUMMI
PONTIFICES.

IMPERIUM OCCID. VACAT.
BALDUINUS II. DEINDE MICHAEL VIII.
ORIENT. IMPP.

§. I.

*Recessus Arsenii Nicephori Patriarchæ
Constantinopolitani.*

Contemptus, in quem parvulus Impe- Sæcul. XIII.
rator Joannes Lascaris apud Michaë- A. C. 1260.
lem Palæologum rerum summa po-
titum venerat, graviter afflixit Arsenium

Aa 5

Con-

Sæcul. XIII.
A.C. 1260.

*Pachym l. 2.
c. 15.
Gregoras
lib. 4. c. 1. n. 3.*

Constantinopolitanum Patriarcham Græcum Nicææ residentem. Exprobrabat sibi, quod in re tanti ponderis tam negligenter egisset, ac ex turba evolvere se statuit. Itaque dissimulata ratione præcipua se ipsum despiciatui esse, atque apud Imperatorem Michaellem nihil posse coram Clero suo causatus, mox urbem Nicæam reliquit pedes, nec nisi paucos admittens comites. Cum in monasterio urbis mœnibus vicino substitisset, per noctem suam perrexit iter usque ad parvum Pascasii cœnobium, quod in secessum delegerat suum. Erat locus solitarius & tranquillus hinc mare, illinc fluvium habens, cujus ad ripam asceterium fuerat conditum. Ibi Arsenius vivebat quietissimus, omissa Ecclesiæ suæ cura solo cum Deo versans.

At Clerus ac Episcopi Nicææ tunc præsentibus improbata ejus agendi ratione per nuncios orabant, ut rediret, ne Imperator absens comperto ipsius recessu offenderetur. Præterea si quis molestitate affecit, inqueiebant, non relinquere sedem tuam, sed illum castigare, vel ad Imperatorem deferre, aut, si Imperator ipse fuit, eum admonere debebas, qua in re pro viribus te juvissimus. At sic abire nec abitus causam dicere videtur consilium temere susceptum. Per aliquod tempus nihil effectum est, Patriarcha sen-

sum animi non explicante: at Imperatori Sæcul. XIII.
 Michaëli rem cognitam dolenti per tacita A. C. 1260.
 conscientiæ convitia verum Præfulis in-
 citamentum suboluit. Ergo, cum Epis-
 copi essent in concilium congregati, ex
 eorum sententia Nicetam Episcopum He-
 racleensem misit, qui eum revocaret, ad
 concilium adeundum, ad indicandas sui
 discessus causas, ad reddendam tam ex-
 traordinarii agendi modi rationem stimu-
 laret, ac declararet denique, aut resumen-
 dum ei Ecclesiæ suæ regimen, aut hujus
 abdicationem scripto edendam esse.

Nicetas cum sociis delatus ad Arse-
 nium, concilii epistolis ei traditis officium
 suum exposuit. Respondit autem, non
 amplius esse tempus medendi causæ sui
 recessus, sibi que deinceps in silentio ac
 quiete manendum. Postquam magno-
 pere sed frustra institerant, ut suum ape-
 rirer animum, obstinato secretum indica-
 bant imperium, ut dignitatis abdicationem
 ab eo peterent. Ille se mox obtu-
 lit, & cum litteræ publicæ conficerentur,
 Episcopus Heracleensis, ut illam plausi-
 biliorem redderet, his inferendum propo-
 suit, Arsenium se indignum sentire. At
 is offensus commotabile, Annon sufficit
 tibi, ajebat, me verbo factoque cedere?
 cur insuper mala ratione premere me
 vis? Relinquo libens negotia, nec futuræ
 me res sollicitum habent.

Ita

Sæcul. XIII.
A.C. 1260.

v. *Possin. not.*
p. 446.

Sup. lib. 84.
§. 13.

Pachym.
c. 16.

Ita remissi subito tabulis publicis non absolutis ad Imperatorem & concilium properarunt. Cum retulissent, Patriarcham flecti haud posse, addebant, superesse modum tentandi, an in proposito perstaret suo; mittendos nempe, qui pastorale pedum & candelabrum (erant Episcopatus insignia) ab eo poscerent. Missis Arsenius ea capere licere, si vellent, dixit. Tum Imperator nihil expectandum amplius, seque ab eorum, quæ Patriarchæ accidere possent, culpa fatis liberum putavit; eo magis, quod Nicephorus Episcopus Ephesus ejus consecrationem haud fuisse canonicam affirmaret; nam Imperatorem Theodorum necessitate sic exigente se tam celeriter coronandum curasse, ut Arsenius continuo cunctos Ordines sacros acciperet, nullum temporis intervallum observans. Idcirco Imperator Michaël permisit, ut Episcopi, quod vellent, agerent, qui consultatione per dies plures habita nihil in Arsenio, quod carperent, invenerunt, præter impatientiam & abjectionem animi, qua sedem reliquerit suam.

Postea cum de cooptando successore diu deliberassent, ac præcipui reliquorum suffragia raperent, Nicephorum Ephesium omnes elegerunt. Commendabat eum sua pietas & virtus, doctrina congruens, proventa jam ætas, ardens studium

dium in Ecclesiam ejusque leges, quarum ^{Sæcul. XIII.} contemptum dolebat magnopere. ^{A. C. 1260.} Ante Manuelem a Concilio in Patriarcham electus fuerat regnante Joanne Vatacio. Qui ejus fervorem timens electioni se opposuit, dixitque: Dum Archidiaconus est, eum ferendo non sum: quid fiet, quando Patriarcha erit? Inauguratus est in Archiepiscopum Ephesinum: sed hærebat ei semper in medullis Imperatoris injuria. Quapropter nullis precibus erat opus, cum in Arsenii locum substitutus est, quem sibi ob divinam assignationem deberi credidit. Igitur renunciatus Patriarcha Epheso Nicæam, ubi habitaret, transiit, auri copiam afferens. Sed ejus electionem improbabant quidam Præsules; inter alios Andronicus Sardius, & Manuel Thesalonicensis: populus quoque Nicephorum averfans Arsenii reditum optabat. Nicephorus Imperatoris præsidio nixus, eum in Thraciam sequebatur, quo illum Constantinopolis recuperandæ spes duxerat.

c. 17.

§. II.

Concilium Arelatense. Joachimitæ.

Florentinus ab Episcopatu Ptolemaidis in Palæstina sito nuper ad Arelatensem Provinciæ Archiepiscopatum translatus,